

kunde ligesaa godt give en Lov her om Natvægtene; det er jo imidlertid klart, at dette Forslag ikke handler om Natvægtene, men heller ikke paa nogen mulig Maade om Sognefogeder eller om Sognefogeders Stilling, kun om det Spørgsmaal, hvorvidt Kommunerne i Fremtiden skulle have en Forpligtelse til at befordre nogen Del af Statens Tjenestebreve, og jeg kan dog ikke se Andet, end at det er et Spørgsmaal, som paa det Allernærmeste hører hjemme her, hvor Talen er om, paa hvilken Maade Statens Tjenestebreve skulle besørges. Altsaa, det Argument fra den ærede Drøvsrørs Side forekommer mig mildest talt overordenlig tyndt. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forandring kun kan indføres ved særlig Lov, behøver jeg ikke nærmere at udtale mig, da den høitærede Minister allerede har besvaret de i den Anledning gjorte Bemærkninger. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgfreds (Rasmussen) siger, at det er kun ganske enkelte Politimestre, her kan være Tale om, men jeg skal nu for det Første gjøre opmærksom paa, at det ikke dreier sig alene om disse Politimestre, som saaledes lade Kommunerne befordre Breve, enten ved Husmænd eller ved Leiede Bud, thi det ærede Medlem veed, og jeg har tilstrækkelig tydelig paavist det før, at Brevbæringspengene ere ogsaa en Form, hvorunder denne Ydelse præsteres, og dertil kommer med Hensyn til disse Brevbæringspenge, at der jo gives mange Tilfælde, hvor der ikke præsteres noget egentligt Vederlag for dem, thi der er gjerne en Afford fra gammel Tid med Sognefogeden om, at han paatager sig for sin Embedstid at besørge Brevene for den og den Betaling. Saa er det muligt, at vedkommende Kommune vil gjøre Indsigelse og gjerne vil være fri. Den henvender sig da til Politimesteren om en Ordning, men da det dog er Tilfældet, at Sognefogeden endnu af og til besørger Brevene, bliver Afforden staaende. Paa den foreslaaede Maade kommer man med eet Slag bort fra alt dette, og Byrden kommer til at hvile der, hvor den bør ligge, nemlig paa Staten, thi den bør selv betale for Besørgelsen af sine Breve ligesom Kommunerne med Hensyn til sine. Med Hensyn til Kontrol- len vil jeg sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds, at det bliver jo ikke Embedsmændenes Indberetning, som skal være det Afgjørende med Hensyn til det Kvantum Tjenestefrimærker, der er brugt eller skal bruges, men det bliver Posthusets Kwittering. Embedsmanden skal møde paa Posthuset og betale Kontant forud ethvert Frimærke, han skal bruge til sine Tjenestebreve, og disse Kwitteringer skal han møde med bagefter ved Statskassen for at faa dem godtgjorte; det er altsaa ikke Indberetningerne, men Kwitteringerne, som skulle godtgjøre, hvor meget han i Virkeligheden har givet Kontant af sin egen Lomme. Med Hensyn til de sterke Udtryk, det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te

Valgfreds brugte om, at man ikke maatte give Ministeren Noget, han i saamange Aar havde kæmpet forgjæves for, saa tror jeg sikkert, at det er at give Sagen et Omfang, som der ikke er mindste Anledning til, og den høitærede Minister har jo fralagt sig i enhver Henseende, at hans Vre — saaledes som det ærede Medlem antog — skulde være engageret i denne Sag. Jeg for mit Vedkommende tager det med akkurat samme No som den høitærede Minister — jeg veed ikke, hvorledes de andre Medlemmer af Mindretallet tage det — men jeg for mit Vedkommende er saaledes tilfunds, at skulde Afstemningen gaa Mindretallet imod ved denne Behandling, er jeg nærmest stemt for ikke at ville anbefale at optage Forslagene igjen ved 3die Behandling, selv om Afstemningen tilsyneladende skulde have Noget af Tilfældighedens Karakter paa Grund af Thingets Jaatallighed, — saa vigtigt antager jeg ikke Spørgsmaalet for at være; jeg er nærmest tilbøjelig til at lade det være godt med det Ufald, Sagen faar idag. De Betragtninger, som gjøres fra den anden Side, og hvorved det skulde gjøres til et stort Spørgsmaal, ligge mig og — som jeg antager — ogsaa de øvrige Medlemmer af Mindretallet temmelig fjernt. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds's (Berg) Hovedargument mod Mindretallet og særlig mod mig var den lange Varrække af 21 Aar; men den høitærede Minister har jo paavist, at det var fuldstændig urigtigt; thi denne Portogodtgjørelse har ikke staaet paa Kontorholdslovene i 21 Aar. I Postlovens § 15 staaar der: „Ved Revision af de bestaaende Kontorholdslove og ved nye Kontorholdslove vil fornyødent Hensyn være at tage til, at Portofriheden er ophævet, saa at Godtgjørelsen for Portofrihedens Ophævelse bortfalder for alle de Embeder, for hvilke der gives Kontorholdslove efter 1ste April 1873“. Det er altsaa først efter den Tid, at den Praxis, som man tillægger saa særdeles Betydning, har udviklet sig, og det er altsaa i det Spøiste 10—11 Aar, man kan paaberaabe sig. Men enten det nu er 10 eller 11 eller 21 Aar, er jeg ude af Stand til at indse — man kan virkelig ikke erkjende Andet, end hvad man selv kan fatte — at det i et Spørgsmaal af den Natur skulde have Noget at betyde, at man oftere tidligere har været af en modsat Anskuelse. Naar det ærede Medlem talte om den gamle Lov, som han selv karakteriserede som urimelig, og sagde, at der ingen Sammenligning var mellem 1848 og 1882. — i 1848 blev jo Loven paa en vis Maade ligesom oplivet igjen —, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at der ingen Sammenligning er mellem da og nu, og det netop fordi Postvesenet har udviklet sig saaledes, at der ikke er nogen Nødvendighed for Brugen af denne Lov. Men dette er altsaa netop et Argument for at